

DYSTOPIA

Lacus

No. He decidit deixar de riure. Em nego a fingir que sóc feliç quan en realitat no ho sóc. Per què he d'amagar el meu patiment i la meva insatisfacció darrera d'una mascareta? Sí. Ho sé. Sóc una desagraïda i inconscient. Sóc la millor de la promoció, tinc uns estalvis considerables, tothom m'admira, tinc un cos tirant a perfecte, atlètic, musculat, ben treballat. Una dietista em planeja una dieta equilibrada, ecològica i sana; un entrenador personal s'encarrega que no passi ni un dia sense fer uns cent abdominals; i un psicòleg em recorda diàriament que per ser feliç cal que m'esforci al màxim en tot. En definitiva, per ser la millor, he de ser una perfecta màquina. M'he adonat que no volen que tengui temps per a pensar o reflexionar. No hi ha temps per perdre. Tot el meu dia està minuciosament planificat. Mentre em vesteixo, escolto les notícies; mentre em dutxo, escolto la lliçó; i mentre menjo, memoritzo noves paraules en llatí. Descansar? Estimar? Plorar? Tonteries. La selecció natural no deixa lloc pels dèbils i mandrosos.

Felicitas

Hi ha d'haver una cura a tot plegat. El virus s'ha estès de manera alarmant. O això diuen les notícies. Hauré de portar els nens a les proves diagnòstiques. No tinc alternativa. Això, o moriran. El dèficit de vitamina D i serotonina condueix a la depressió i posteriorment al suïcidi. No els deixaré morir d'una manera tan tràgica.

Sloths

Encara que sembli difícil d'entendre, estic cansat. Darrerament mirar pel·lícules a Netflix no em relaxa, l'Spotify tampoc aconsegueix descansar-me. Crec que estic massa ple de tot. Els dònuts ja no m'omplen, la xocolata ja no té aquell gust especial, les coquetes d'olives ja no em diuen res. Aquí estic. Divagant, com sempre. Efecte de la ressaca, suposo. El Pep sí que ho és feliç. Sempre ha tingut bona sort en la vida: guanya totes les partides de Fortnite, té un munt de seguidors a Facebook i les noies li van darrere com gossets quan el veuen fumant tranquil·lament a la sortida del teatre. Es pren la vida amb calma, al seu ritme i m'aconsella que jo també ho faci, que em farà bé.

Seditionis

La vida d'un docent mai ha estat fàcil. Però, en aquestes circumstàncies, menys. Em trobo davant de la disjuntiva d'amagar la veritat i continuar la meua vida normal o bé d'intentar ser noble al preu de posar en risc la meua vida. El poder de les paraules em fa por. Val la pena instigar la rebel·lió quan puc seguir gaudint d'una còmoda vida d'oci i tota mena de plaers? És realment la meua obligació obrir els ulls dels joves? Què faria Felicitas?

Sloths

Amb sis anys, un encara no està preparat per fer front a la pèrdua dels éssers estimats. Jo vaig sobreviure. Per què ells no? Per què ens va abandonar la mare? Per què no era feliç amb nosaltres? Per què vaig haver de quedar orfe de pare? Per què tenien les defenses baixes tant ell com la meua estimada germana? Per què jo estava condemnat a sobreviure? Potser és això el que em mereix, o potser la vida simplement és un joc d'atzar.

Felicitas

L'economia està en auge, s'ha trobat la cura de moltes malalties infeccioses, hi ha menjar més que suficient. La seguretat i qualitat de vida ha augmentat considerablement. És una època de pau i bonança. Tanmateix, les farmàcies i herbolaris van plens. Els antidepressius omplen les prestatgeries, les quals es buiden i tornen a omplir frenèticament, dia rere dia. Es busca l'evasió. La societat ha perdut el nord. Sí. Tot és pròsper i fructífer. Sí. Tot és absurd. Quin sentit té tot plegat?

Lacus

-Avui comença un nou dia en la història de la humanitat. Hem destruït el virus i hem descobert la causa de tots els mals. Hi ha hagut moltes baixes però nosaltres seguim vius. La força, valentia, intel·ligència són el que ens ha distingit dels altres. La selecció natural no deixa lloc pels mandrosos i passionals. Ens agradi o no, som supervivents gràcies a la nostra capacitat. Lluitem contra l'abúlia, la mandra, els vicis i les passions més salvatges... Lluitem per ser els millors!

Aquí estava jo, espantada i sola, escoltant el discurs a la Plaça Major, sense saber exactament què fer de la meva vida. El que tenia clar és que lluitaria per sobreviure i que si ho feia, era perquè és el que haurien volgut que fes els meus pares. Em faria forta i lluitaria per aquells ulls verds del meu germà. Més dèbil i sensible que jo, el virus se l'havia emportat al cel directe.

Sloths

El meu professor, com tots, té les seves manies i rareses, però en el fons em cau bé. És autèntic. És com és i no s'avergonyeix de ser-ho. Em recorda el pare i això em reconforta. És un home misteriós, sembla que ens amaga alguna cosa que no gosa dir. A vegades tinc la impressió que m'ho vol contar, però quan sembla està a punt de fer-ho, és com si recordi que no pot i torni enrere, tot deixant-me profundament intrigat.

Seditionis

És cert que la demografia estava en regressió i que s'havia de cercar una solució ràpida i eficaç. Tanmateix, aquest tipus de decisions no poden prendre's a la lleugera. Mira que inventar que un virus és el causant de la pandèmia... I no només això, dividir la societat en dos a partir d'uns "anàlisis"... Fer creure a l'altra que no existia... Em sembla un poc cruel, una mica extremat... I pensar que així se solucionarien tots els problemes... Res més llunyà de la realitat. La polarització mai conduirà a la felicitat i, en el fons, ho saben.

Lacus

He d'intentar fingir una mica. Sospitaran. Tant de bo el tingués al meu costat! Aquells ulls verds plens d'esperança... Encara no em crec que morís. La innocència i dolçor personificada... L'estimava tant!

Seditionis

Li ho he dit. No podia aguantar més. El secret m'asfixiava per dins, em feia un nus a la gola i no em deixava respirar. No vull seguir sent còmplice d'aquest engany. No era conscient del que feia quan vaig donar suport a la causa. Pensava que separar la societat en dos tal vegada sí que podria reconduir les persones a la felicitat. No he pogut més i li he contat tot. Em van enviar com a professor perquè m'havia creat algunes enemistats entre els dirigents. Però amb el temps he obert els ulls, m'he adonat que tot és una gran farsa. Felicitat per a tothom? Més aviat per a uns. El veritable propòsit de dividir la societat en dos és enfortir els

primers i debilitar els segons. Si els deixam alliberar totes les passions i instints, els estem donant indirectament una via lliure a l'autodestrucció. El que pretenen els dirigents és construir una nova generació formada únicament per individus perfectes, insuperables. Breument, acabar amb uns perquè fan nosa als altres, no els deixen assolir l'èxit. Això ho veig ara. Sí, un poc tard ja.

Lacus

Com pot ser que els ulls verds encara brillin? No sé com m'ha trobat, diu que un professor ressentit i penedit l'ha ajudat. És nou aquí. El tenen molt vigilat i controlat. Hem de mantenir certa distància si no volem aixecar sospites.

Sloths

Per fi m'ho ha contat. És increïble. Era amic del meu pare. Ara sóc conscient que he viscut en un engany. Pensava que érem els únics supervivents, que realment el virus havia mort la meva germana, que els conformistes i complacients érem els únics que podíem sobreviure, que el fet de ser perfeccionista i exigir-se massa conduïa inexorablement a la mort. I resulta que tot és fals i que uns altres creuen exactament el contrari. I d'entre ells...

Seditionis

L'ajudaré. Ho tinc clar. Aprofitant els contactes que tinc, comunicaré que aquest noi no encaixa en aquesta societat, que és enèrgic i no pas decrepit, i que seria millor reubicar-lo. Suposo que em faran cas. Malgrat les petites desavinences, encara sóc un membre oficial de l'organització. Mai no m'han retirat els meus càrrecs, tot i que han quedat molt reduïts. És hora de treure'n profit. És hora de passar a la contraofensiva.

Libratum unio

-T'he enyorat tant, germaneta!

-No més que jo, rínxols d'or! La vida sense amor no és vida. I, sens dubte, des dels dotze anys he fet de tot menys estimar. He estudiat i treballat hores i hores, he comprat coses i coses, he corregut quilòmetres i quilòmetres, he llegit llibres i llibres... I que n'ha quedat de tot això? Un buit immens, un cor glaçat i insondable. Sóc com una peça perduda que no encaixa enlloc. A diferència dels meus coetanis, ni la fama, ni la bellesa ni la reputació m'acontenten.

-Et penses que jo he estat millor? He viscut immers en una societat tan superficial com la teva. Les meves úniques preocupacions eren haver d'aixecar-me per anar al bany mentre veia una sèrie a la tablet, controlar-me per no passar-me de cinc pizzes a la setmana i intentar no adormir-me a les classes de filosofia medieval. Tenia la vida resolta, però això no era sinònim de felicitat.

-Escaparem. Junts. Serem feliços per fi.

-No, no podem deixar-los així. Tenim el deure d'obrir-los els ulls. El pare no voldria que fóssim uns covards. Aprendre dels errors. Crearem una nova societat.

-Com?

-Seditionis.

-El professor?

-Sí. És l'únic que ens pot ajudar.

Seditionis i Felicitas

-La situació és realment complicada, oi?

-Sí. Tot el que semblava inqüestionable ara trontolla. Tanmateix, encara tinc esperances, fe en el futur. Tant de bo els nostres fills trobin la solució als problemes que nosaltres no hem sabut resoldre.

-Els teus potser, però ja saps que jo sóc fadrí. Ha! Ha! Ha!

-Ha! Ha! Ha!

-Quants anys tenen ja?

-La nena en té vuit i el nen, sis. Són la nineta dels meus ulls, omplen la meua vida de sentit... Es duen tan bé! Són tan diferents i tan complementaris a la vegada! Mentre que l'una és activa, inquieta i rebel, l'altre és més aviat tranquil, seré i somiatruïtes. Em sembla que estan fets l'un per l'altre. Sabies que la major és tal qual la mare? No només físicament, sino que també té el costum de passar les mans entre els rínxols daurats del seu germanet.

-Sempre has estat un gran pare i, si et sóc sincer, t'envejo...

-No diguis bajanades. T'encanta viure en llibertat total, ser totalment independent.

-Potser... Escolta, no has pensat mai què passaria si totes les persones fossin iguals?

-Doncs seríem com clons o autòmats deshumanitzats. I la vida seria absurda, ridícula; estaria mancada de sentit.

-Probablement... Però també més fàcil i còmoda per a tothom.

Felicitas

-Nens, no ploreu. És una petita prova. De vegades fa falta una petita punxada per evitar una greu malaltia. Com deia la mare, val més prevenir que curar. És el vostre torn. Només serà uns minuts. Passi el que passi, no oblideu que sempre us estimaré. Estimau-vos sempre i recordeu que junts sou invencibles. No us semblau gaire, però això no té per què ser negatiu, sino que és la clau de la vostra compenetració i complementarietat.

Un infermer va agafar-los de la mà i els va acompanyar a dins de la sala d'extraccions. En tancar-se la porta, vaig notar com les meves pulsacions s'acceleraven frenèticament. Les mans em tremolaven, tenia la boca seca i sentia un calfred que em recorria la columna vertebral. En pocs minuts em cridarien. Jo tampoc em deslliurava de les proves. L'únic que en el fons em consolava era que, des d'on fos, la mare vetllava per nosaltres. Si tot anava bé, en mitja hora seríem a casa de nou, junts, estalvis i, sobretot, feliços.

Beneficentia

-Ciutadans, les felicitats que ens havien intentat vendre fins ara són efímeres, falses, volàtils, perquè estan centrades en l'egocentrisme i en els extrems. La vertadera felicitat es troba quan un estima els altres. L'autèntic goig no es troba ni en la repressió absoluta ni en la llibertat total dels sentiments i emocions. Ni *Seditionis* ni *Sloths*: *Beneficentia*. Aquest serà el nostre nom nou. La unió fa la força i només junts serem capaços de superar la crisi existencial i de valors que va acabar amb la generació anterior.

Blanca Triay Carretero- 2n Batxillerat

1r premi LLETRARREL 2020, categoria Batxillerat.